

ENTER

ENTER

ทดลองอ่าน

ENTER

KILLER ALLIANCE

ทดลองอ่าน

ENTER

ทดลองอ่าน

โลก ฆาตกร มือใหม่

殺手
世界

3

孤泣 Gu Qi เขียน
scimmietta แปล

ทดลองอ่าน

ทดลองอ่าน

ENTER!

ทดลองอ่าน

KILLER ALLIANCE

殺手聯盟

殺手世界

โลกนักฆ่า 03 : Killer Alliance

孤泣 Gu Qi เขียน scimmietta แปล

《殺手世界 03 Killer Alliance》孤泣 (Gu Qi) 著

Copyright © Feel Co., Ltd. (青馬文化事業出版有限公司)

Thai translation copyright © 2019 Jamsai Publishing Co., Ltd.

Thai edition arranged through Pelican Media Agency Ltd., Taiwan

All rights reserved

สงวนลิขสิทธิ์ตามพระราชบัญญัติลิขสิทธิ์ พ.ศ. 2537

เลขมาตรฐานสากลประจำหนังสือ ISBN 978-616-06-2410-2

ภาพประกอบปก Lubava / Shutterstock.com

จัดพิมพ์โดย

ENTER

สำนักพิมพ์เอ็นเทอร์บุ๊กส์

285/33 ถนนจรัญสนิทวงศ์ แขวงบางขุนศรี

เขตบางกอกน้อย กรุงเทพฯ 10700

โทรศัพท์ 0-2840-4800 โทรสาร 0-2840-4801

อีเมล editor@enter-books.com

เว็บไซต์ www.enter-books.com

จัดจำหน่ายทั่วประเทศโดย

บริษัท อมรินทร์ บুক เซ็นเตอร์ จำกัด

108 หมู่ที่ 2 ถนนบางกรวย-จตุรนต์

ตำบลมหาสวัสดิ์ อำเภอบางกรวย จ.นนทบุรี 11130

โทรศัพท์ 0-2423-9999 โทรสาร 0-2449-9561-3

เว็บไซต์ www.naiin.com

ราคา 199 บาท

พิมพ์

กระดาษปกอ่อนสีเขียว

หัวใจสายตาคุณ

www.greenread.com

คำนำ

ก็ไม่ว่าจะเป็นเพราะมนุษย์เรามีการแข่งขันเอาชนะอยู่หรืออย่างไร ไม่ว่าจะกีฬา ดนตรี ทำอาหาร การเรียนการศึกษา ก็ยังจัดให้มีการประชันขันแข่งได้ กีฬาโอลิมปิกก็ คณิตศาสตร์โอลิมปิกก็ แล้ว...ถ้าจะมีการแข่งขัน 'ซ่า' ในระดับโอลิมปิกขึ้นมาบ้างละ มันจะเป็นยังไงนะ

บางทีนี่อาจจะเป็นคนเซปต์ของ Gu Qi นักเขียนหนุ่มชาวฮ่องกง ก็เป็นได้ เพราะ 'โลกนักซ่า' เล่มสามนี้ได้เริ่มต้นการแข่งขันนักซ่าในระดับนานาชาติแล้ว เมื่อนักซ่าจากฮ่องกงปะทะกับมือสังหารจากไต้หวัน แกรมในบรรดาพวกเขายังมีนักซ่าติดอันดับ Top Ten เป็นสมาชิกในทีมด้วย

งานนี้จะพลิกตลบ กลับตาลปัตร สลับหน้าหลัง ตะแคงหักมุมอะไรยังไง ก็ต้องให้ทุกคนไปติดตามกันเองในเล่มแล้วละ!

สำนักพิมพ์เอ็นเธอร์ปรีส์

ประวัตินักเขียน

孤泣 Gu Qi หรือกุฉี แปลตามตัวอักษรหมายถึงร้องไห้ลำพัง

ชอบจินตนาการและชอบขีดเขียน

สนุกกับการออกหักแต่ก็ไม่อยากสูญเสีย

กลัวความโดดเดี่ยวแต่ก็ชอบอยู่คนเดียว

เรื่องความรัก เข้าใจอยู่ว่าหากไม่รู้จักตัดใจก็จะทำให้ใจไม่เป็นสุข

กระวนกระวาย จึงกำลังพยายามศึกษาวิธีการอยู่

เรื่องการใช้ชีวิต เข้าใจดีว่าการทำสงครามเพื่อสร้างสันติภาพนั้น
ไม่ถูกต้อง แต่ก็เปลี่ยนแปลงอะไรไม่ได้อยู่ดี จึงจะใช้ตัวอักษรและ
ถ้อยความแทรกซึมเข้าไปในโลกของพวกเขาและพวกเรา ใช้เวลาทั้งชีวิตนี้
สร้างโลกอีกใบหนึ่งขึ้นมา

ยินดีต้อนรับสู่โลกของกุฉี

FB Page : lwoavie1

Official Website : www.lwoavie.com

จากใจนักแปล

เมื่อหลายเดือนก่อน scimฯ นี้กสนุกชวนหม่าม้าไปสมัครเรียนปริญญาตรี สาขาการบัญชีที่รามคำแหง หลังจากสมัครเป็นลูกพี่อนุฯ เสรีจต่างคนต่างก็กลับมาทำงานทำการของตัวเอง ไม่ทันไรเวลาก็ผ่านไปจะหนึ่งภาคเรียนแล้ว อีกไม่กี่วันก็จะเข้าสู่ช่วงสอบปลายภาค

นับแต่เปิดภาคการศึกษา scimฯ ได้ไปเข้าเรียนทั้งสิ้นรวมสองครั้ง... ส่วนหม่าม้านั้นไม่ได้ไปเข้าเรียนเลย คาดว่าหนึ่งสัปดาห์ต่อไปนี่จะเป็นช่วงที่เราสองแม่ลูกนั่งตะลุยดูวิดีโอคำบรรยายย้อนหลังในเว็บไซต์รามคำแหง เพื่อเอาตัวรอดในโค้งสุดท้าย

หลังจากสอบผ่านเลขพื้นฐานตอนปีหนึ่งเมื่อเนิ่นนานมาแล้ว เด็กศิลปศาสตร์คนนี้ก็ข้องเกี่ยวกับตัวเลขน้อยนัก จะรอดชีวิตในสาขาการบัญชีได้หรือไม่ จะดับชีพตั้งแต่ทอมแรกหรือเปล่า ไว้จะกลับมาอัปเดตในเล่ม 4 นะคะ แฮ่ออออ

scimmietta

สำนักพิมพ์เอ็นเธอร์บุ๊กส์ ขอร่วมเป็นส่วนหนึ่ง
ของการสร้างวัฒนธรรม 'การอ่าน' ให้เกิดขึ้นในสังคมไทย

ร่วมพูดคุย เสนอแนะ กับนิตยสารเอ็นเธอร์บุ๊กส์ได้ที่

www.enter-books.com หรือ

www.facebook.com/enterbooks

บทนำ

ว่าด้วยเรื่องของ 'จ๋ม'

(1)

ณ เขตเมืองเก่าโกว๊กวิ๋ฮ่วน
ในร้านขายเครื่องเขียนแบบดั้งเดิมแห่งหนึ่ง
"ขออภัยค่ะ อย่าทำแบบนี้เลย" ผมพยายามอ่อนน้อมอย่าง
ยากเย็น

"คุณจูก่อ คุณต้องรู้ว่าผมนะไม่ได้ขึ้นค่าเช่ามาตั้งเก้าเดือนแล้ว
ครั้งนี้ช่วยไม่ได้แล้วจริงๆ ฮี๋" เจ้าของห้องผู้ไว้หนวดเขี้ยวท่าทางเจ้าเล่ห์
เต็มที

"ผมรู้ครับว่าการขึ้นค่าเช่าเป็นเรื่องธรรมดา แต่คุณไม่จำเป็นต้อง
ขึ้นที่ร้อยยี่สิบเปอร์เซ็นต์นี้ครับ ผมจะทำธุรกิจต่ออย่างไรไหว"
ผมขมวดคิ้ว

"บอกตรงๆ นะ ความจริงมีเค้าแก่ใหญ่มาติดต่อผมหลายคนแล้ว
ละ ว่าอยากเช่าที่ตรงนี้มาเปิด...ร้านขายยา"

"ร้านขายยา?"

"ใช่ เขาบอกว่ากำลังวางแผนอยู่ว่าจะร่วมมือกับบริษัทพักรักษา
นักท่องเที่ยวจากจีนแผ่นดินใหญ่มาที่ร้านขายยาของเขา" เขาชื่นชม
แผนการนี้เป็นนักหนา

"แต่เนี่ยเป็นกิจการที่ตกทอดมาในครอบครัวผมนะครับ"

"กิจการตกทอด? พุดตามตรงนะ พ่อคุณก็ตายไปนานแล้ว ที่ผ่านมามี
ผมก็ไม่ได้ขึ้นค่าเช่าพวกคุณมากมาย ผมก็ช่วยสุดๆ แล้ว อีกอย่าง
ร้านเครื่องเขียนเนี่ย นี่ของคุณก็กิจการย่ำแย่ ช้าหรือเร็วก็ต้องปิดตัว
อยู่ดี คุณมาดักดานอยู่ในนี้ก็ไม่มีความหมาย ไปหางานที่มันทำเงิน
ได้ดีกว่านะ" เขายิ้มชั่วร้าย

"เรื่องบางเรื่องประเด็นไม่ได้อยู่ที่เงิน" ผมจ้องเขาอย่างจริงจัง
"มันเป็นเรื่องความรู้สึก"

"ฮ่าๆ! ความรู้สึก? ความรู้สึกกินแทนข้าวได้หรือเปล่า อยากจะ
ฆ่าตาย ความรู้สึก!" เขาหัวเราะเยาะหยันผม

บ้าเอ๊ย! ผมก็รู้นะครับว่าคนที่ทำเพื่อเงินอย่างเดียวพรรคนี้
ไม่เข้าใจหรอกว่าอะไรคือ 'ความรู้สึก' ในใจของเขามีแต่คำว่า 'เงิน'
คำเดียว เป็นแต่ใช้ตัวเงินวัดคุณค่าของคนอื่น

"นอกจากขึ้นค่าเช่า ยังมีหนทางอื่นอีกมั๊ยครับ" ผมถาม

"ไม่มีอะ เว้นแต่ผมจะตายละมั้ง ฮ่าๆ" เขายกไหล่ "ปลายเดือนหน้า
เป็นเส้นตายสุดท้าย ถ้าคุณไม่มีปัญญาจ่ายค่าเช่าใหม่ได้ ถึงเวลา
ผมจะมาเก็บร้านให้เอง ลาก่อน!"

ผมพยักหน้าอย่างสนใจ มองส่งเขาจากไป พอสายตาดกกลงมายัง
ยางลบทรงสี่เหลี่ยมผืนผ้าที่เรียงเป็นระเบียบเรียบร้อยอยู่บนโต๊ะแล้ว
ผมก็สะท่อนใจสุดบรรยาย

ร้านเครื่องเขียนนี้เลี้ยงผมมาจนเติบโตใหญ่ ตอนเด็กๆ การที่พ่อ
เปิดร้านขายเครื่องเขียนทำให้ผมภูมิใจเป็นที่สุด ไม่ถึงสองสามเดือน
ก็ได้เปลี่ยนกล่องดินสอใหม่ สีไม้ที่ใช้ก็ต้องเป็นชนิดที่มีจำนวนสี
เยอะที่สุด ไม่บรรทัดก็มีหลายเล่ม ความยาวแตกต่างกันไป เครื่องเขียน
อะไรก็มีหมด เพื่อนๆ ในห้องอีกผมทั้งนั้น ผมเองก็ติดต่อกับความรู้สึก
เป็นที่อีกจะเป็นพิเศษ

น่าเสียดาย เมื่อค่อยๆ โตขึ้น เครื่องเขียนก็ไม่อาจทำให้ผมภูมิใจ
ได้อีกต่อไป

ผมก็เหมือนผู้ใหญ่ส่วนมาก ของจำพวกกรดยนต์ยี่ห้อดัง นาฬิกา
ยี่ห้อหรูกลายเป็นสัญลักษณ์บอกรฐานะและที่มาของความมั่นใจ

โลกเปลี่ยนไปตามยุคสมัย ร้านเครื่องเขียนแบบเก่าๆ น้อย
อย่างพวกเราค่อยๆ ถูกร้านเครื่องเขียนแฟรนไชส์แย่งธุรกิจไป ยอดขาย
แต่ละเดือนตกต่ำลงตามลำดับ

ไม่แน่ว่ากาลเวลาอาจจะโละของเก่าของแก่ทิ้ง ในจำนวนนั้นนอกจาก
ร้านเครื่องเขียนแบบดั้งเดิมก็ยังมี...คนประเภทที่หวนหาอดีตด้วย

เจอชิ้นค่าเช่าหนึ่งร้อยยี่สิบเปอร์เซ็นต์เข้าไป มีหนทางไหนอีกไหมนะ
มีสิ...ก็อย่างที่เขารู้ว่าไงครับ

ผมกดโทรออก

"จ๊วย?" เสียงนำเอ็นดูของผู้หญิงดังขึ้น "หลายวันมานี้นายหายไป
ไหนเนี่ย ไม่กลับมาอีกละ"

"ฉันวุ่นเรื่องร้านเครื่องเขียนอยู่ไงล่ะ" ผมเอ่ยอย่างจนใจ "จริงสิ
ยัยโอดาตุ ช่วยติดต่อองค์กรให้ที ฉันจะรับงาน"

"โอดาตุอะไรอะ! ฉันชื่อรินะ! คุณรินะผู้นำรักต่างหาก!" เธอถาม
อย่างไม่สบอารมณ์ว่า "คราวนี้นายคิดจะทำอะไรอีกละเนี่ย"

ผมชะงักเล็กน้อยให้ตัวเองได้เรียบเรียงเนื้อหาที่จะพูดสักครู่

"ฉันจะฆ่าคนนำรังเกียจคนนึง"

'ความรู้สึกที่ใช้เงินซื้อมา

ไม่มีทางเป็นความรู้สึกที่แท้จริงไปได้'

(2)

ผมชื่อจู่เก๋อจื่อผิง เป็นเจ้าแกร้านเครื่องเขียน ร้านเครื่องเขียนแห่งนี้
เคยเป็นดอกผลแห่งน้ำพักน้ำแรงของพ่อผม พ่อมักบอกกับผมว่า

'ผิงใจ* ลูกรู้มั๊ยว่าเป็นเพราะร้านเครื่องเขียนนี้ล้นๆ เลยนะที่
เลี้ยงลูกมาจนโต'

เป็นแบบนี้จริงๆ ครับ หนึ่งปีก่อนผมเปิดร้านก็เริ่มกิจการแล้ว
หากไม่มีมันก็ไม่มีความในตอนนี้ น่าเสียดายที่หลังจากคุณพ่อเสียชีวิต
ผลประกอบการก็ตึงๆ แรกเริ่มผมยังนึกกว่าวิธีบริหารจัดการของผม
มีปัญหา ต่อมาจึงได้เข้าใจ ปัญหาไม่ได้เกิดจากผม ทว่าการเปลี่ยนแปลง
ของยุคสมัยทำให้ร้านขายเครื่องเขียนรูปแบบดั้งเดิมนั้นค่อยๆ ถูกตัดออก

ว่ากันตามตรงนะครับ ถ้าต้องอาศัยรายได้จากร้านเครื่องเขียน
อย่างเดียวมาเลี้ยงชีพ ผมคงอดตายอยู่ข้างทางไปแล้ว เพราะหลายครั้ง
หลายคราที่ผมขายเครื่องเขียนในราคาทุน อย่างเวลาเจอพวกนักเรียน
ที่ได้ค่าขนมไม่เยอะผมก็จะขายเครื่องเขียนให้พวกเขาในราคาที่ถูก
มากๆ บางทีเจอผู้เฒ่าผู้แก่ ผมถึงขั้นขายให้พวกเขาในราคาต่ำกว่า
ต้นทุนด้วยซ้ำ จะทำตัวเป็น 'พ่อค้าใจดี' ในฮ่องกงไม่ใช่เรื่องง่ายเลย

ครับ ผมก็เป็นคนแบบนี้แหละ ถ้าคนอื่นดีกับผม หรือต้องการ
ความช่วยเหลือจากผม ผมก็จะยินดีช่วยเหลือพวกเขาเต็มที่ ไม่แน่
นี่อาจเป็นความรู้สึกเหมือนได้ปล้นคนรวยช่วยคนจนมังครับ

ทว่าในทางกลับกัน เมื่อไหร่ที่ผมเจอคนทำเรื่องชั่วช้าสามานย์
เพื่อผลประโยชน์ส่วนตัว ผมก็จะ 'ทำลายล้าง' พวกเขาโดยไม่สนอะไร
ทั้งสิ้น แบบเดียวกับตัวเอกในละครญี่ปุ่นเรื่อง 'เชือนคมนาฮานาคาร**'
ที่ผมชื่นชอบเป็นพิเศษ ผมจะสนองคืนเป็นร้อยเท่า! ความแตกต่าง
ระดับนี้บางครั้งกระทั่งตัวผมเองก็ยังคงกลัว

* คำว่า 'ใจ' หรือที่สำเนียงกวางตุ้งออกเสียงว่า 'ใจ' แปลว่าเล็ก น้อย ขาวมณฑลกวางตุ้งและคนฮ่องกง
นิยมใช้ต่อท้ายชื่อผู้ชาย โดยเฉพาะชื่อเด็กเพื่อแสดงความสนิทสนมเอ็นดู

** 'เชือนคมนาฮานาคาร' หรือ 'Hanzawa Naoki' เป็นซีรีส์แนวหักเหลี่ยมเข็มนคมของประเทศญี่ปุ่น
ประสบความสำเร็จอย่างสูงจนได้รับการดัดแปลงเป็นฉบับได้หวันและฮ่องกง

ร้านขายเครื่องเขียนของผมนักการฆ่าแย่ ฉันรดำรงชีวิตได้อย่างไร
นะหรือ

คำถามนี้ถามได้ดีมากครับ รายได้ของผมนั้นมีต้นแหล่งมาจาก
เลือดสดๆ ผมหยิบนิยายบนโต๊ะที่เพิ่งอ่านจบขึ้นมา... 'โลกนักฆ่า 2'

'นักฆ่าจะดูเหมือนนักฆ่าไม่ได้'

อี หมอนี่บ้าไปแล้วจริงๆ เอาเรื่องราวของพวกเขาเข้ามาเขียน
นิยาย

ถูกต้องครับ ผมเป็นนักฆ่าอาชีพ ยัยโธดาครินะคือผู้จัดการของผม
ส่วนฉายานักฆ่าของผมก็คือ...

'จู่โจมจู่ๆ'

คำว่า 'จู่ๆ (บาป)' นี้เป็นตัวแทนถึงตัวเอง ขณะเดียวกันก็เป็น
ตัวแทนถึงคนที่ถูกผมฆ่า แล้วก็ผู้จ้างวานฆ่าด้วย เพราะว่า...ทุกคน
ล้วนเป็นคนบาป

ทำไมผมต้องมาเป็นนักฆ่า

นอกจากเพื่อต่อต้านความอยุติธรรมที่กฎหมายไม่อาจ 'ควบคุม'
ได้แล้ว ที่จริงยังมีอีกเหตุผลหนึ่งครับ นั่นคือผม 'เหมาะ' จะเป็น
นักฆ่ามาก

ตอนที่ผมเกิดมาก็มีตาหนืออยู่อย่าง ทว่าตอนนี้กลายเป็น 'ข้อดี'
ของผมไปแล้ว ผมเป็น...คนตาบอดทุกสีโดยกำเนิด

โลกที่ผมมองเห็นเป็นเหมือนภาพยนตร์ขาวดำของคนทั่วไป
ไม่มีสีสันใดๆ เลย ตัวผมที่คุณมองเห็นอาจจะดูเหมือนผู้ชายที่ปกติ
มากๆ คนหนึ่ง แต่ตัวคุณที่ผมมองเห็นกลับเป็นเหมือนคนในหนังขาวดำ
ยุคเก่า

ตาบอดทุกสีหรือเรียกอีกอย่างว่า 'ตาบอดสีสมบูรณ์ (Achromatopsia)'

เป็นภาวะที่ยึดเอาประสาทรับรู้ด้านสีสันไปจากมนุษย์ ทั้งโลกมีคนที่
มีอาการแบบเดียวกับผมแค่ไม่ถึงศูนย์จุดหนึ่งเปอร์เซ็นต์ ฮี แบบนี้
ผมพอจะนับว่า 'พิเศษไม่เหมือนใคร' ได้มั้จครับ

และเพราะผมมีความคิดว่าตัวเองพิเศษไม่เหมือนใครมาตั้งแต่เด็ก
จึงมองโลกในแง่ดียิ่งกว่าเด็กวัยเดียวกันคนไหนๆ ถึงตอนนั้นผมก็ไม่เคย
เปลี่ยนความคิดที่ทำให้ผมมี 'สมดุลทางจิตใจ' นี้

ทำไมถึงบอกว่าตาบอดสีกลับเป็นข้อดีของผมนะหรือครับ

คนจำนวนมากพอได้เห็นเลือดสดสีแดงฉานก็จะหวาดกลัวขึ้นมา
ตามสัญชาตญาณ สำหรับนักฆ่า ความหวาดกลัวจะนำมาซึ่งความลังเล
และความลังเลเพียงเสี้ยววินาทีจะนำมาซึ่งผลลัพธ์อันหนักหนาสาหัส

เลือดสดสี 'แดงฉาน' ที่ผมมองเห็นไม่มีสีใดๆ เลย ก็เหมือนน้ำโคล่า
ไหลออกจากขวด ผมไม่รู้สีกลัวหวาดกลัวแม้แต่นิดเดียว กลับกันครับ
ในโลกของผม มันคือ 'ความงาม' ชนิดหนึ่งด้วยซ้ำ

เขาล้มคว่ำอยู่กลางแอ่งเลือด? ไม่ครับ ไม่ใช่อย่างนั้น ในโลก
ของการมองเห็นของผม ผมมีแต่จะคิดเชื่อมโยงไปว่าคนที่โดนผม
ฆ่าตายกำลังหลับอย่างเป็นสุขอยู่ในโคล่าหอมหวาน กำลังนอนหลับ
อย่างสงบเท่านั้นเอง

ผม จูเก๋อจู้ย คือ... 'นักฆ่าตาบอดสี'

'คลังข้อมูลโลกนักฆ่า'

หน่วยงาน : องค์การนักฆ่า

ชื่อ-สกุล : จูเก๋อจี้ฉิง

ฉายา : จูเก๋อจี้ย

อันดับปัจจุบัน : 74

อาชีพเดิม : เจ้าแก่ว่านเครื่องเขียน

ส่วนสูง : 183 เซนติเมตร

ข้อมูลโดยสังเขป : ตาบอดสีแต่กำเนิด โลกในสายตาเขา
ปราศจากสีสันใดๆ รวมถึงสีเลือดสดๆ ด้วย เป็นคนเรียบง่าย
ชอบช่วยเหลือผู้อื่น แต่หากพบคนหรือเหตุอยู่ผิดธรรมก็จะ
เอาคืนเป็นร้อยเท่า อาวุธสังหารคือเครื่องเขียน

'เขาก็แค่ทำลายความรู้สึกของคุณ

ไม่ใช่ชีวิตของคุณ'

บทที่ 1

นักฆ่าเครื่องเขียน

Stationery Killer

(1)

ณ อาคารหนึ่งชั้น ถนนคาเมรอน ย่านจิมซาจุ่ย

ที่นี่ก็คือ 'สำนักงานใหญ่' ของผม

"ฉันทกลับมาแล้ว!" ผมเปิดประตูออก

"จ๊อย!" สาวน้อยคนหนึ่งเต็งขึ้นจากโซฟา ฟุ้งมากระโดดเกาะบนตัวผมทันที

"เธอรู้ว่าฉันจะขึ้นมาจะช่วยใส่กางเกงหน่อยเถอะ!" ผมเหวี่ยงเธอลงบนโซฟา

สาวน้อยผู้อยู่ตรงหน้าผมท่อนบนสวมเสื้อยืดรัดรูปเน้นรูปร่างอวบอิมของเธอ ส่วนท่อนล่างสวมแค่กางเกงในขอบลูกไม้ ถักผมเปียสองข้าง ไม่น่าเหล่าไอตาคุทั่วโลกเห็นเธอแล้วอาจจะหลงหัวปักหัวปำ แต่ผมชอบผู้หญิงที่เป็นผู้ใหญ่หน่อยมากกว่า เธอจึงไม่มีเสน่ห์ดึงดูดเลยสักนิดสำหรับผม

เธอก็คือผู้จัดการที่ผมเรียกเป็นนัยๆไอตาคุ...รินะ

"จ๊อย อันดับของนายร่วงไปอยู่ที่เจ็ดสิบสี่แล้ว" เธอก้าวไปที่หน้าคอมพิวเตอร์อย่างรวดเร็ว

"ฉันรู้ หมู่นี้มันวุ่นๆ อยู่กับร้านเครื่องเขียนนะ แต่ว่า..." ผมมองจอคอมพิวเตอร์ "อีกไม่นานเรื่องก็จะคลี่คลายแล้วละ"

"เรื่องที่นายให้ฉันทำนะ เรียบร้อยแล้วนะ" เธอคลิกเข้าไปในเว็บไซต์หนึ่ง "คนที่นายให้ฉันจ้างวานฆ่า ฉันทยื่นเสนอไปแล้ว แต่มันยังมอบหมายภารกิจให้นายเองด้วย"

"Good job แค่นี้ก็ถึงป็นนัดเดียวได้นกสามตัวแล้ว" ผมนั่งลงบนโซฟา

"โจวอิงหยาง เพศชาย อายุสี่สิบสอง เจ้าของอาคาร ไม่ต้องทำงาน เลี้ยงชีพโดยอาศัยค่าเช่า มีลูกชายสองคน คนหนึ่งสี่ขวบ คนหนึ่งหกขวบ สองปีก่อนมีเรื่องนอกใจภรรยา หย่ากับภรรยาที่อยู่กันมาสิบปี ปีเดียวกันบ้านภรรยาก็เกิดอัคคีภัย ถูกไฟลวกบาดเจ็บไปห้าสิบเปอร์เซ็นต์ของร่างกาย ภรรยาเขาต้องอยู่ยาวในโรงพยาบาล หมอนี้ไม่ยอมให้ลูกสองคนไปเยี่ยมเธอเลย ผลก็คือเธออยู่ตัวคนเดียวจนกลายเป็นโรคซึมเศร้า สุดท้ายยังต้องเข้าโรงพยาบาลจิตเวชด้วย" รินะอ่านรายละเอียดเกี่ยวกับตัวเขา "เมียเก่าเขาน่าอนาถชะมัด โศกนาฏกรรมในชีวิตจริงเลยนะเนี่ย"

"และเพราะภรรยาเขาต้องเข้าโรงพยาบาลจิตเวช เขาก็เลยไม่จ่ายค่าเลี้ยงดูอะไรให้เธอเลยได้แบบสมเหตุสมผล นอกจากนี้ตอนก่อนหย่า เขาก็ทุบตีภรรยาอย่างทารุณเป็นประจำ ทำให้เธอต้องเข้าโรงพยาบาลอยู่หลายหน ลูกชายสองคนเจ็บแค้นโจวอิงหยางเป็นพิเศษ ตอนนี้อย่าเป็นคนเลี้ยงดูอยู่" ผมเสริม

"จู้ย นายรู้เยอะจัง!"

"แม่่ง! กฎหมายลงโทษदनสังคมพรรคนี้ไม่ได้" ผมเอ่ยอย่างโมโห "งั้นก็ให้ฉันเป็นคนจัดการมันก็แล้วกัน!"

"เอาสิ ฉันก็ว่าแล้วว่านายต้องมีเหตุผลของนายถึงได้จะฆ่าเขา" เธอยิ้มให้ผม

"เธอช่วยวางแผนให้ฉันหน่อยนะ ถ้าอยากรู้อะไรเกี่ยวกับโจวอิงหยางก็ถามฉันละกัน"

"OK! No problem!"

หลังจากพูดจบผมก็เดินไปที่อีกห้องหนึ่ง...เป็นห้องสำหรับเก็บอาวุธ ในห้องเต็มไปด้วยอาวุธที่ผมใช้ฆ่าคน แต่ต่อให้คนอื่นมาเจอเข้า

ก็ไม่มีทางรู้ได้เด็ดขาดว่าพวกมันคืออาวุธสังหาร เพราะว่าอาวุธทั้งหมดในห้องล้วนแต่เป็น...เครื่องเขียน

ผนังในบ้านนักฆ่าคนอื่นๆ อาจจะมีเต็มไปด้วยปืนชนิดต่างๆ มากมายหลายรุ่น ส่วนผมไม่มีปืนแม้แต่กระบอกเดียว จะมีก็แต่เครื่องเขียนนานาชนิด

ดินสอ ปากกาลูกกลิ้ง ปากกาหมึกซึม ดินสอกด กบเหลาดินสอ กรรไกร คัตเตอร์ ไม้บรรทัดเหล็ก วงเวียน ไม้โปรแทรกเตอร์ คลิปหนีบด้า ลวดหนีบกระดาษ เครื่องเย็บกระดาษ หมุดปัก เครื่องเจาะรูกระดาษ ฯลฯ ล้วนแต่เป็นอุปกรณ์ที่ผมใช้ฆ่าคน

ทุกครั้งที่ฆ่าคนผมจะเอาเครื่องเขียนที่จำเป็นใส่ในเข็มขัดทำพิเศษเส้นหนึ่ง เข็มขัดเส้นนี้ก็เหมือนเข็มขัดของช่างตัดผมที่เสียบอุปกรณ์ตัดผมชนิดต่างๆ ไว้ มันเป็น 'อุปกรณ์สำคัญที่ขาดไม่ได้' ในการฆ่าคนของผม

ผมหยิบปากกาหมึกซึมสีเงินด้ามหนึ่งขึ้นมา ปากกาหมึกซึมที่ไม่มีน้ำหมึก ทว่ากลับอวบเต็มไปด้วยเลือด มันคืออุปกรณ์ฆ่าคนที่ผมรักที่สุด ช่วยฆ่าคนให้ผมมาแล้วสิบสามคน

มันถูกผลิตในเยอรมนี ไม่ว่าจะด้าม ตัวป้อนหมึก หรือหัวปากกา จึงแข็งแรงเป็นพิเศษ แกมหัวปากกายังทำมาจากโลหะผสมแพลเลเดียมซิลเวอร์ ความหนาแน่นและความแข็งเป็นเลิศ จุดหลอมเหลวสูงกว่าทองคำบริสุทธิ์ ถูกอากาศก็ไม่เปลี่ยนสิ่ง่ายๆ ซ้ำยังทนการกัดกร่อนได้ดีเป็นพิเศษ

ปากกาหมึกซึมด้ามนี้ในกระบวนการผลิตมีการเติมทองแดงเข้าไปสามถึงห้าเปอร์เซ็นต์ ทำให้ความหนาแน่นของมันเหนือชั้นอีกชั้น โลหะผสมชนิดนี้นำมาเลี่ยมอัญมณีได้ด้วยซ้ำ

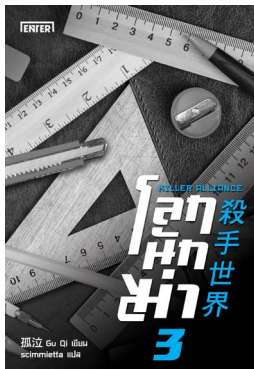
ถูกต้องครับ อย่าดูถูกปากกาหมึกซึมด้ามเล็กๆ มันก็เหมือนดาบกล้าค่าที่ปรมาจารย์ด้านการตีดาบทุ่มเทจิตใจ หยาดเหงื่อ และเวลาชั่วชีวิตที่ขึ้นมา สามารถฆ่าคนได้อย่างแนบเนียนหมดจด ที่สำคัญที่สุดก็คือมันเก็บซ่อนง่ายกว่าอาวุธมีคมใดๆ และต่อให้ถูกพบเข้าก็จะได้ไม่รู้ 'ฐานะที่แท้จริง' ของมันอยู่ดี

ผมตั้งชื่อให้มันด้วยนะครับ มันชื่อว่า...

'จู่ยเทียนเริน (คมฟ้าบาป)'

'บางที...ค้ำมันชั่วชีวิตก็เป็นเพียงอารมณ์ชั่ววูบ'

(ติดตามอ่านต่อได้ในฉบับเต็ม)

ติดตามความสนุกเพิ่มเติมได้ที่

<http://store.jamsai.com/9786160624102.html>